

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. Велико Търново, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА Въззивно
гражданско дело № 20234000500376 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивно производство по чл. 258 – чл. 273 от ГПК.

С решение № 100 от 29.05.2023г., постановено по гр.д. № 459/2022г., Окръжен съд-Габрово е отхвърлил предявения от Р. А. П. от гр.Севлиево, ж.к. ***** против Прокуратурата на Република България иск за заплащане на сумата от 30 000 лева, неимуществени вреди, част от общо претендираната сума от 50 000 лева, като неоснователен и недоказан. Със същото решение е осъдена Р. А. П. да заплати на Прокуратурата на РБ сумата от 100 лева, за юрисконсултско възнаграждение.

Постъпила е въззивна жалба от ищцата Р. А. П., подадена чрез процесуален представител адвокат Е. Ф., от САК, с пълномощно.

Въззивницата не е доволна от атакуваното съдебно решение.

Счита същото за неправилно.

Въззивницата моли Апелативният съд да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови ново решение по съществото на спора, с което да уважи предявените иски с правно основание чл.45 във връзка с чл.49 от ЗЗД като осъди Прокуратурата да й заплати сумата от 30 000 лева, като част от общата претендирана сума от 50 000 лева, за причиненото ѝ непозволено увреждане и имуществени и неимуществени вреди, изразяващи се в невъзможност да води нормален във финансово отношение живот, влошен

имидж пред водещите банкови институции в града и пред обществото в малък град като Севлиево, невъзможност да закупи жилище в гр.Габрово, притеснения във връзка с евентуалната загуба на доходи, с които ищцата издържа себе си и семейството си, както и възпрепятстване на бизнес начинанията ѝ, притеснения във връзка с организиране на защитата ѝ по воденото досъдебно производство, както и по съдебното производство, причинени психически дискомфорт, стрес, притеснения пред близки и познати, неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното задържане на паричните средства за срок от 1 година и 6 месеца.

Прави се оплакване за нарушение на съдебната практика, тъй като при осъществяването на която и да е от хипотезите на изземване и задържане на вещи като вещественно доказателство в предварителното производство се приемало, че са причинени имуществени вреди. В случая вследствие необоснованото изземване и задържане /невръщане/ на сумата от 110 000 лева, за да може Прокуратурата да документира евентуално извършено от друго лице престъпление, е осъществен спрямо нея деликт. Освен че след изземването Прокуратурата бездействала, същата не била осъществила надзор върху разследването. Налице била хипотезата на чл.49 от ЗЗД във връзка с чл.45 от ЗЗД, а именно Прокуратурата като държавен орган бездействала, както и били извършени действия по изземването на посочената парична сума, с които се нарушавала забраната да не се вреди другиму и се накърнява защитено имуществено или неимуществено благо на друго лице. Позовава се на разпоредбата на чл.111 ал.2 от НПК – да, действително съгласно чл.111 ал.1 от НПК веществените доказателства се пазят докато завърши наказателното производство, но съгласно ал.2 когато това няма да затрудни разкриването на обективната истина и не са предмет на административно нарушение, предметите, иззети като веществени доказателства, с разрешение на прокурора могат да бъдат върнати на лицата, от които са отнети преди да завърши наказателното производство. Настоящият случай бил такъв по чл.111 ал.2 от НПК. Процесното разследване не било водено срещу Р. П., нито по отношение на иззетите парични средства били извършвани технически експертни действия. Наблюдаващият прокурор не се бил произнесъл по искането за връщането им. Провеждането на разследването било извън предвидените в закона срокове. Освен това били иззети 110 000 лева, а след близо 1г. и 6м., след 4-ри молби за връщане, ѝ били върнати на 10.10.2022г. само 100 000 лева

Претендира за присъждане на направените разноски по делото

В съдебното заседание, проведено в Апелативния съд, не се явяват както въззивницата, така и процесуалният ѝ представител адвокат Ф..

Постъпил е писмен отговор от въззиваемия Прокуратура на РБ, подаден чрез Ц. М. – главен експерт-юрисконсулт при администрацията на Главния прокурор.

Оспорва изцяло въззивната жалба, както фактическите, така и правните твърдения, изложени в същата.

Въззиваемият моли Апелативният съд да потвърди обжалваното решение.

Претендира се юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

В съдебното заседание процесуалният представител прокурор в Апелативна прокуратура Велико Търново Р. И. моли Апелативният съд да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди обжалваното решение, като правилно, поради недоказаност на претенцията.

Като разгледа направените във въззивната жалба оплаквания, взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение в границите на правомощията си Апелативният съд приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима като подадена от страна по делото, при наличен интерес за същата да обжалва конкретното съдебно решение, насочена е против подлежащ на обжалване съдебен акт и е подадена в срок.

Във връзка с преценка на нейната основателност въззивният съд приема, че Окръжният съд е отразил в решението си подробно и обективно съдържанието на исковата молба и отговора, поради което не е необходимо същите да бъдат повтаряни в настоящото решение.

Като прецени събраните доказателства, взе предвид становищата на страните и извърши цялостна служебна проверка на обжалваното решение, Апелативният съд приема за установено следното:

При проверката по реда на чл.269 ГПК, която въззивната инстанция е длъжна да извърши служебно, се констатира че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, тъй като е постановено от законен състав, в рамките на правораздавателната власт на съда, и тъй като е изготвено в писмена форма, на ясен и разбираем български език, както и е подписано от съдията.

След констатацията за валидност и допустимост на първоинстанционното решение, въззивният съд пристъпи към проверка на правилността на същото.

При тази проверка Апелативният съд намира, че фактическата обстановка е изяснена правилно от първоинстанционния съд, въз основа на всестрани, обективен и подробен анализ на събраните по делото доказателства, достатъчни за изясняването ѝ, поради което в настоящото решение не повтаря същата.

Настоящият съдебен състав намира, че въз основа на посочената обективно и подробно установена фактическа обстановка в обжалваното

решение първоинстанционният съд е формулирал правилни правни изводи, които Апелативният съд споделя.

Законосъобразен и обоснован е основният правен извод за недоказаност на предявения иск с правно основание 49 във връзка с чл.45 от ЗЗД.

Обосновано Габровският окръжен съд приема, че в случая на 30.03.2021г. от гараж, намиращ се в гр.Севлиево, на ***** са иззети банкноти, които впоследствие е установено, че са на ищцата, както и че претърсването и изземването са извършени при условията на неотложност, в присъствието на лицето ползващо процесното помещение, което е в родствена връзка с ищцата – Н.С. – баща на децата й. Законосъобразно е прието в обжалваното решение, че при извършване на действия по разследване на извършено престъпление всички вещи, относими към предмета на разследването, намиращи се в държане на заподозряното лице, се изземват и на по-късен етап се извършва преценката доколко тези вещи са съпричастни към разследваното деяние.

Правилно първоинстанционният съд е констатирал, че след изясняване на въпроса относно собствеността на процесните иззети парични средства, както и дали същите имат отношение към извършено престъпление, те са върнати на ищцата.

Според настоящият състав на Апелативния съд правилен е основният краен извод на Габровския окръжен съд, направен в първоинстанционното решение, че процесните действия по изземване на паричните средства при претърсването на обекта, са законосъобразни и те са извършени в досъдебното производство под ръководството на представител на Габровската окръжна прокуратура, както и че не е налице неправомерно задържане на парични средства на ищцата т.е. няма противоправно поведение от страна на Окръжна прокуратура-Габрово, поради което предявеният иск за вреди от деликт т.е. от непозволено увреждане е неоснователен и недоказан.

Апелативният съд, в настоящият състав споделя мотивите, изложени от Окръжен съд-Габрово в обжалваното решение и по реда на чл.272 от ГПК препраща към тях, тъй като ги намира за обосновани, ясни, подробни и съответстващи на закона и на съдебната практика.

Апелативният съд споделя и мотивите на първоинстанционния съд

относно началния момент на дължимост на законната лихва, а именно от датата на подаване на исковата молба – 23.09.2022г.

Обжалваното решение не страда от твърдяните във въззивната жалба пороци, както и възраженията, и доводите на въззивницата не са основателни и не са доказани, поради което следва да бъдат оставени без уважение.

Предявеният иск е неоснователен и не е доказан, поради което следва да бъде отхвърлен.

Като правилно обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Първоинстанционното решение е правилно и в частта за присъдените разноски, поради което следва да бъде потвърдено и относно разпределението на разноските.

При този изход на делото и на основание чл.78 от ГПК въззивницата следва да заплати на Прокуратурата на РБ юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция по реда на чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на сумата от 300 лева..

Водим от изложеното Апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 100 от 29.05.2023г., постановено по гр.д. № 459/2022г., на Окръжен съд-Габрово.

ОСЪЖДА Р. А. П., с ЕГН *****, от гр.Севлиево да заплати на Прокуратурата на Република България-гр.София сумата от 300 лева, юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението и връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____